

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201192
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8619201192.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej JUDr. a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpenej JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom, so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášiková 48, 832 37 Bratislava, právne zastúpená Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 5.934,30 eura, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 07.11.2022, č. k. 4Csp/64/2019-129 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalobu zamietá.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov konania proti žalobkyne v rozsahu 100 %, o ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

2. Vec právne odôvodnil podľa ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3 písm. b) z. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj ZoSÚ), § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 132 ods. 1, § 187 ods. 1, 2, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1 CSP.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 5.934,30 eur ako časť rozdielu medzi sumou 10.000 eur, ktoré získala od žalovanej titulom zmluvy o splátkovom úvere č. 0634041787 a sumou 17.900,44 eur, ktorú žalobkyňa zaplatila žalovanej v posledných troch rokoch pred podaním žaloby. Žalobu právne odôvodnila tým, že predmetný úver sa pre absenciu zákonných náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. d) a k) z. č. 258/2001 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa predložila zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 18.08.2009, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru žalobkyne od žalovanej vo výške 10.000 eur na dobu určitú. Podľa zmluvy o splátkovom úvere mala žalobkyňa splácať pôžičku v pravidelných 119. mesačných splátkach v sume 172,50 eur pri úrokovej sadzbe vo výške 16,3 % ročne, pri RPMN vo výške 18,83 %, priemernej hodnote RPMN 14,05 %, spolu so spracovateľským poplatkom v sume 189,17 eur a poplatkom za správu úveru sumou 1,99 eur. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá 20.09.2009 a termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na deň 20.07.2019. Zo žalobkyňou predloženého prehľadu transakcií od 01.01.2012 do

18.05.2019 na č. I. 5 spisu súd zistil, že žalobkyňa zaplatila žalovanej v časovom období od 05.09.2016 do 28.02.2019 sumu 5.934,30 eur, ktorá je predmetom žaloby.

4. Na základe takto vykonaného dokazovania súd uzavrel, že v predmetnom konaní bola spornou právna otázka, či je možné považovať predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, na základe čoho by bol daný právny základ žaloby o zaplatenie bezdôvodného obohatenia. S ohľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalobkyňa požadovala vrátenie sumy 5.934,30 eur titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré zaplatila na predmetný úver v období troch rokov pred podaním žaloby.

5. Po zrušení skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Keďže v prejednávanvej veci nenastal dôvod pre fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, žalovanej žiadne bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne nevzniklo, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že zmluvný vzťah medzi ňou a bankou sa spravuje z. č. 258/2001 Z.z., ktorým sa podľa § 8b citovaného zákona prebrala Smernica Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru. V zmysle článku 15 tejto smernice, táto smernica nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov konzistentné s ich záväzkami, ktoré vyplývajú zo zmluvy. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/122/2019 zo dňa 29.04.2020, z odôvodnenia ktorého z bodu 14 vyplýva:

„Vo vzťahu k prvej vymedzenej právnej otázke týkajúcej sa výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, dovolací súd uvádza, že zákon č 258/2001 Z.z. prevzal smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkali spotrebiteľského úveru v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990, ktoré boli založené na minimálnej harmonizácii, čo v praxi znamená, že členské štáty si v oblasti ochrany spotrebiteľa mohli zaviesť prísnejšie ustanovenia, čím zabezpečia spotrebiteľom komplexnejšiu ochranu. Z článku 15 tejto smernice vyplýva, že „táto smernica nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov konzistentné s ich záväzkami, ktoré vyplývajú zo zmluvy.“ Z dôvodovej správy k zákonu č 258/2001 Z.z. tiež vyplýva, že jeho prijatím bude zabezpečená požiadavka na zosúladenie nášho práva s právom Európskej únie v oblasti spotrebiteľských úverov, konkrétne smernicou Rady 87/102/EHS, dopĺňacími smernicami Rady 90/88/EHS a 98/7/EHS. Základnou požiadavkou týchto smerníc bo/o, aby spotrebiteľ dostával primerané informácie o podmienkach úveru, nákladoch na poskytnutý úver a o záväzkoch. Smernica vyžadovala výhradne písomnú formu uzatvorenia zmluvy, určila povinné náležitosti zmluvy týkajúce sa výšky úveru (finančné čiastky vyššie ako 200 ECU a nižšie ako 20 000 ECU). Ďalej stanovila záväzný jednotný matematický vzorec pre výpočet ročnej percentuálnej úrokovej sadzby a povinnosť uvádzať príklady výpočtu. Zároveň stanovila právo spotrebiteľa na predčasnú úhradu úveru, upravila činnosť fyzických osôb alebo právnických osôb poskytujúcich spotrebiteľský úver a ochranu dlžníka v prípadoch, keď zmluvu ukončí veriteľ. V danom prípade súdy nižších inštancií pri výklade ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č 258/2001 Z.z. správne vychádzali z jazykového, ako aj logického výkladu tohto ustanovenia, z ktorého jednoznačne vyplýva potreba členenia splátok na splátku istiny, úrokov a poplatkov, s ktorým právnym záverom sa dovolací súd stotožnil.

V zmysle citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR žalobkyňa navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle

zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

9. Žalobkyňa v konaní zastúpená advokátom, podala na súd žalobu, ktorou sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia od žalovanej, založenú na tvrdení, že zmluva o splátkovom úvere č. 0634041787, ktorú žalobkyňa so žalovanou uzavreli dňa 18.08.2009, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý bezúčelový úver vo výške 10.000 eur, neobsahuje náležitosti vyžadované v ust. § 4 ods. 2 písm. d) z. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch – adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, tiež neobsahuje náležitosť vyžadovanú v ust. § 4 ods. 2 písm. k) (správne písm. i), poznámka odvolacieho súdu) zákona o spotrebiteľských úveroch – výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

10. Skutkové tvrdenia o tom, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva špecifikovaná v žalobe spornými neboli. Z listín zo spisu vyplýva, že medzi žalovanou ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou bola dňa 18.08.2009 uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. 0634041787, ktorá nepochybne je zmluvou spotrebiteľskou, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 10.000 eur na dobu určitú. Podľa zmluvy o splátkovom úvere mala žalobkyňa splácať pôžičku v pravidelných 119. mesačných splátkach v sume 172,50 eur vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, pri úrokovej sadzbe úveru 16,30 % ročne, pri RPMN vo výške 18,83 %, priemernej hodnote RPMN 14,05 %. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá 20.09.2009 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.07.2019.

11. Vychádzajúc z obsahu spisu a z podanej žaloby žalobkyne zásadným a rozhodujúcim bolo v prejednávanej veci právne posúdenie toho, či tvrdenie žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru tak, ako to vymedzila v žalobe, spočívajúce v absencii adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a v absencii členenia splátok na splátku istiny, úrokov a poplatkov, je relevantné.

12. Podľa § 4 ods. 2 písm. d) z. č. 258/2001 Z.z. (účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 18.08.2009), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

13. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobkyňa svoj žalobný návrh založila aj na tvrdení absencie informácie o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, pričom k žalobe ako dôkazný prostriedok priložila zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.08.2009 č. 0634041787. Z predloženého dôkazu, zmluvy o splátkovom úvere je zistiteľné, že spotrebiteľský úver ako z jeho druhu vyplýva, bol bezúčelový. Preto inej ako logike veci, výkladu zmluvy a zákona, môže zodpovedať len skutočnosť, že subjektom predávajúcim tovar, t.j. predávajúcim úverový produkt mohla byť iba žalovaná – Slovenská sporiteľňa, a.s., adresa ktorej je v záhlaví zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 0634041787 zreteľne uvedená (č. I. 7). Preto odvolací súd zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nebolo potrebné modifikovať žiadnym novým dôkazom, dospel k záveru, že v zmluve neabsentuje podstatná náležitosť zmluvy v zmysle § 4 ods. 2 písm. d) z. č. 258/2001 Z.z., a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Úver, ktorý bol žalovanou poskytnutý žalobkyni preto nebol z vyššie uvedených dôvodov uvádzaných v žalobe úverom bezúročným a bezpoplatkovým, čím na strane žalovanej nevzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré by mala žalobkyni vydať.

14. Ďalej žalobkyňa žalobný návrh založila na tvrdení absencie členenia splátok na splátku istiny, úrokov a poplatkov. Podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.08.2009, predmetom ktorej bolo poskytnutie sumy 10.000 eur, mala žalobkyňa splácať pôžičku v 119. mesačných splátkach v sume 172,50 eur pri úrokovej sadzbe 16,30 % ročne, RPMN vo výške 18,83 % ročne, priemernej hodnote RPMN 14,05 % ročne. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá 20.09.2009 a termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na deň 20.07.2019.

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. i) z. č. 258/2001 Z.z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. z 18.08.2009, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

16. Citované ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení uvedenom v predchádzajúcom bode nadobudlo účinnosť 01.01.2008 na základe novelizácie zákona č. 258/2001 Z.z. zákonom č. 568/2007 Z.z. Z bodov 6 a 7 (§ 4 ods. 2 a 3) dôvodovej správy k zákonu č. 568/2007 Z.z. vyplýva informácia zákonodarcu o tom, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú novo komplexne vypočítané v odseku 2. Taktiež z nej vyplýva, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy a v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o úvere.

17. Dôvodová správa k zákonu je interpretačným pravidlom. Ak zákonodarcu zmenu zákona č. 258/2001 Z.z. zákonom č. 568/2007 Z.z. od 01.01.2008 odôvodnil (o.i.) novým vymedzením náležitostí zmluvy, nemôžu byť pochybnosti o výklade textu zákona.

Do 31.12.2007 bol totiž § 4 ods. 2 písm. a), text pred bodkočiarkou totožný so znením § 4 ods. 2 písm. i) účinným od 01.01.2008, avšak text za bodkočiarkou tohto zákonného ustanovenia (§ 4 ods. 2 písm. a) znel: ; „ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť.“ Tento text za bodkočiarkou v novo formulovaných náležitostiach zmluvy nie je. Uvedené neznamená nič iné než to, že ak veriteľ poskytujúci úver uvedie v zmluve výšku splátky, počet splátok a termíny splátok, sformuluje náležitosť zmluvy v súlade so zákonom. Samotná splátka je pritom tvorená jednotlivými zložkami, ktorými sú istina, úrok a poplatky, ktoré sa uhrádzajú naraz v konkrétne určený deň splatnosti splátky. Splátka úveru totiž odráža aj jeho cenu pričom z úpravy plnenia úveru v splátkach nevyplýva nič iné než to, že ide o jeden dlh s deliteľným plnením, ktoré bolo vopred, na základe zmluvy, s prihliadnutím na ekonomický účel takejto zmluvy rozložené na viac častí a k plneniu dochádza postupne, v splátkach. Platí pritom, ako vyplýva z právnej teórie, že ekonomický účel, uplatnenie ekonomickej analýzy pri interpretácii právnych predpisov, možno chápať ako jednu z častí teleologického výkladu, ktorý je výkladom podľa účelu a zmyslu právnej normy /Wintr.J., Metody a zásady interpretácie práva, Auditorium, Praha, 2013, str. 26, 128/.

Podľa odvolacieho súdu z ust. § 4 ods. 2 písm. i) z. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom k 18.08.2009 nevyplýva požiadavka zákonodarcu vo vzťahu k adresátom právnej regulácie na to, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere mala byť splátka úveru rozčlenená na sumu istiny, sumu úroku a sumu poplatku, k takejto požiadavke nemožno dospieť ani jazykovým výkladom zákonného textu ani inou výkladovou metódou. Pre konštrukciu logického výkladu ako zvláštnej výkladovej metódy nie je možné nájsť dôvody, moderná právna metodológia preto s kategóriou logického výkladu nepracuje. /Sobek T., Argumenty teórie práva, Praha, Aleš Čenek, 2008, str.43/.

18. Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné upriamiť pozornosť odvolateľky na vývin rozhodovacej praxe pri posudzovaní náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukazuje na názor uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR v uznesení 4Cdo/122/2019 zo dňa 29.04.2020, k tomu odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2023, sp. zn. 1VCdo/4/2022. Z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR z odôvodnenia bod 16 vyplýva:

„Senát 5C vo svojom predkladacom uznesení vyslovil názor, že z textu zákona č. 258/2001 Z. z. § 4 ods. 2 písm. i) nie je možné vyvodiť taký záver, ktorý by požadoval potrebu členenia splátky na presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Dovolací súd zohľadnil princíp právnej istoty, ustálenú rozhodovacia prax k výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) resp. k) resp. i) zákona č. 129/2010 Z. z. a konštatoval potrebu aplikácie prijatého právneho záveru vzťahujúceho sa na zákon č. 129/2010 Z. z. a tento aplikovať aj na právnu úpravu predchádzajúcu, teda zákon č. 258/2001 Z. z., a to, že podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“

19. Dovolací súd v citovanom rozhodnutí v bode 18. zároveň uvádza:

„Problematika výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) resp. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bola judikatórne ustálená a potvrdená v mnohých rozhodnutiach dovolacieho súdu ako napr. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, 5Cdo/132/2017 z 29.10.2018, 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.01.2019 a 7Cdo/101/2019. Znenie ust. zákona č. 9 ods. 2 písm.

l), resp. neskôr k) zákona č. 129/2010 Z. z. je nasledovné: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zákom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z. bolo o. i. zmenené aj ustanovenie týkajúce sa náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vzhľadom na vnútroštátnu ako aj európsku judikatúru a upravené na nasledovné znenie: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zákon č. 129/2010 Z. z. transponoval do slovenského právneho poriadku smernicu 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorej článok 10 ods. 2 písm. h) bol podrobený prieskumu ESD, ktorý v rozhodnutí C-42/15 zo dňa 09.11.2016 uviedol, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52. rozhodnutia). Z interpretačného hľadiska možno poukázať aj na Návrhy Generálnej advokátky Sharpston v konaní C-42/15, prednesené 9. júna 2016, bod 58, že spotrebiteľ má právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy a bod 60. druhá veta, podľa ktorej pravidlá týkajúce sa otázky, kedy si možno vyžiadať tabuľku a informácie, ktoré musí táto tabuľka obsahovať, sú úplne harmonizované právom Európskej únie.“

20. Odvolací súd zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nebolo potrebné modifikovať žiadanými novými dôkazmi dospel k záveru, že úver, ktorý žalovaná poskytla žalobkyni nebol zo žalobkyňou tvrdených dôvodov úverom bezúročným a bezpoplatkovým, nakoľko podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) z. č. 258/2001 Z.z. nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pretože z vyššie uvedených dôvodov v spotrebiteľskej zmluve zo dňa 18.08.2009 neabsentuje podstatná náležitosť zmluvy v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. i) z. č. 258/2001 Z.z., úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, čím na strane žalovanej nevzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré by mala žalovaná žalobkyni vydať.

21. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobkyňa nebola úspešná a žalovanému žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli, ani ich nežiadal priznať, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).